

V ISKANJU SMISLA

Hiter sprehod po presenetljivem dežju je bil poživljajoč. Doma sem s sebe strgal premočene cunje in užival v trenutkih zavetja. Imeti toplo jazbino je privilegij. Dnevi, ki s svojo polnostjo opravičijo obstoj, se na koncu vedno iztekajo v prijetno utrujenost. Pa tudi samozadostnost. Zato se sprašujem, kako spet samega sebe vlečem za nos? In koliko nesrečnikov pred menoj je trlo iste miselne orehe in koliko jih še bo. Prav nestrpen postanem ob tem, da so ta vprašanja že tako zlizana in vsakdanja, vendar spet edina prava. Jezi me ta usoda človeškega preizpraševanja, ki je brez konca. Modrejši od mene so se lomili ob tem in počnem enako. Verjetno z manj uspeha.

Sedim v temi dvorane in z užitkom srkam besede psihiatrinje Mojce, ki nas izkušeno vodi skozi svoje predavanje. Proti koncu pove udoben smisel za preživetje, ki sporoča, da lahko pustimo ta svet

kanček boljši kot smo ga dobili v varovanje. Lepa misel. Zaposluje moje misli vse od takrat in včasih ponuja tolažbo. Dvom je vedno poleg. Pa ga res puščamo boljšega? Je moj napor zgolj iluzija napuha polnega človeka, ki za svoj dušni mir spregleduje titansko moč uničevanja, ki vsako sekundo izniči vsak drobec prizadevanj. David in Goljati, milijoni Goljatov, ki brez vesti teptajo. Je torej ta drobna misel upanja zgolj tolažba umirajočega, ki z zadnjimi izdihljaji izusti: »Pa sem vseeno živel ...« ali naša želja, da pustimo tisto sled v tkanini življenja. V resnici pa se vse sesipa v prah, iz katerega je vse tudi nastalo.

Moder mlad mož je ob dobri priložnosti pred kratkim citiral Kosovela, ker vse je nič in nič je vse. Dobro je zadel s tem in sprašujemo se, ali bi Kosovel danes res posedal po Metelkovi, vase vlekel dim drugega dojnta, ko bi se motal tretji, in celi družbi moril z izreki svoje sprjaznjenosti, da je smisel življenja nič in kako moramo to pač sprejeti kot žalostno dejstvo življenja. Res je, tako si ga najlažje predstavljam, če bi siromak živel v našem času. Nihče drug ga ne bi poslušal, zgolj zakajena plemena obstrancev. In ko bi se mož besede skušal vtihotapiti na proslavo Prešernovega dne, bi ga varnostniki ročno vrgli čez prag, umazanega hipija.

Mogoče tako z grenkobo skušam umazati tudi tisto lepo. Iz strahu, seveda! Iz strahu, da bom na koncu te poti vseeno zagledal nekaj brezčasno lepega in to tudi ročno izgubil. Da je lepota tega sveta minljiva in da me je tega groza. Zato je včasih lažje dodati nekaj grenke soli v čiste kozarce, za vsak primer, da razočaranje ne bo preveliko. In tako pač je. Že odkar malo bolj pomnim sebe in svojo zmedo. Tako da v dobrega četrto stoletja pravzaprav nisem prišel prav daleč, še vedno kot zmedeni dijak, ki piše v svoj modri dnevnik, pišem blodne misli v kibernetični stroj.

Trud, ki ga vlagamo v početja, za katera verjamemo, da so dobra – o čemer se seveda lahko krvavo motimo – ima smisel. V to skoraj moramo verjeti, da se ne bomo sesedli v kotu in v luži obupa čakali na konec. Nimamo druge izbire. Tako rinemo dalje. Včasih bolešno iščemo rezultate in dokaze našega truda, da bodo brezpogojno pokazali naše dobre namene in resnično garanje. In ker nimamo skladovnice drv na prikaz in nimamo prodanega ducata parov čevljev ostajamo nekoliko praznih rok. Bomo zbrali toliko poguma, da na tehcnico vrednotenja vsega našega bivanja vržemo človeški odnos, ki nima mere in nima dolžine? Se bomo trkali po prsni naši uspešnosti, ki hkrati opravičuje naš obstoj, na tako beden način? Verjetno da.

O čem se sploh velja pogovarjati, če ne o naših odnosih? Tudi ta citat je ukraden, vendar nimam volje niti ključa, da bi zdaj iskal avtorico – vem, da je stanovska kolegica – ki je vse to spravila v besede. In prekletost prav je imela, če vprašate še mene. Odnosi med nami. Edina prava tema, o kateri večina noče izgubljeni besed in se je otepa na vso moč. Starši, ki zgolj želijo servis za svoje pokvarjene robotke – otroke, ne želijo niti slišati o tem! Odtujeni partnerji, ki eden o drugem ne vedo več ničesar, še manj pa želijo eden z drugim preživljati časa, odmahujejo z roko. Samo o odnosu nikar! Lahko vežemo otroke o tem, kaj je ona naredila in česa on ni naredil, to vsekakor. Lahko tudi kažemo s prstom na nekoga tretjega, ki je vse skupaj zakuhal in na tarči tega ukazovalnega in žugajočega prsta se lahko znajde kdorkoli. Otrok pogosto, pa tudi država, družba, cel svet, internet, trenutna droga,

šolski sistem, prekleti sosed, butasti policist, nadležni sodelavec, zoprna bivša, neobstoječi bodoči, bogati brat, škrti stric, radovedna teta, nestrpni trol in še in še. Vedno nekdo drug. Nikoli jaz. Jaz sem iz vsega tega izvzet in meni se to samo dogaja.

Začeti stavek z »jaz« uči sistem dobrega sporazumevanja. Izhajam iz sebe, kar je dobro. Vendar me v trenutku tega izusta čaka v zasedi cenzor, me lopne po jeziku in zabiča, da naj ne bom vendar tako prekleto napihnjen in egoističen, ko vendar vedno mislim samo nase. In sem naslednjič raje tiho. Vidim in čutim ljudi, kako s težavo izrečejo svoje mnenje o nečem ali povedo svojo potrebo v odnosu do druge osebe. »Rad bi s teboj preživel več časa, ker mi je s tabo lepo« Kdo? Ja, jaz seveda. »Meni pomeniš veliko, ker od tebe veliko dobim«. Spet jaz, seveda. Jaz želim nekaj od tebe in upam, da ti od mene in tako pleševa tango odnosa, upam, do konca najinih svetov. Ali sem zato egoist?

Trudil se bom imeti v življenju trdne oseben odnose, polne ljubezni, skupnega lenarjenja in iskrivih pogovorov. Izogibal se bom plehkim odnosom, v katere vstopam tudi sam s skrito agendo in to počne tudi tisti drugi. Vem, vem, ne bo šlo v celoti, vendar recimo, da bom delal v tej smeri. In ta trenutek čutim neskončno potrebo po brezdelju in lenobi, zato se ji bom prepustil. Skupno.